

L'AMOR MÉS GRAN

Mireu quina llum tan clara,
surt dels ulls d'aquesta mara,
quan contempla l'infantó.
No fa molt, només sabia,
que dintre seu se'l sentia,
amb un neguit d'il·lusió.

I ara es carn d'ella mateixa,
aquesta carn que no deixa,
d'abrigar-la en el bressol.
I tan si riu com si plora,
no es mou de la seva vora,
que no vol deixar-lo sol.

És la més gran alegria,
aquest goig que pressentia,
quan esperava el petit.
Tendre infant, tranquil reposa,
mentre sobre seu se'l posa,
per a donar-li el seu pit.

Sempre atenta al que demana,
el fa menjar si te gana,
i l'abriga si te fres.
Ja per ell és el seu viure,
i si dormint vol somriure,
diu que ha vist un angelet.

Aquella cara bufona,
molt suaument l'acarona,
per no desvetllar-li el son.
És un ser viu que es d'ella,
aquesta realitat bella,
l'amor més gran d'aquest món.

ESTEVE PERICH SALA